

ELLEN MARIE WISEMAN

OLIFANTEN
MEISJE

ROMAN

Ellen Marie Wiseman

Olifantenmeisje

Roman

Vertaald door Roelof Posthuma

KOK

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2018

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH KENSINGTON PUBLISHING
CORP. NY, NY USA.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Life She Was Given* bij Kensington
Books, New York, USA.

© Ellen Marie Wiseman, 2017

Vertaling Roelof Posthuma, L&R Tekst

Omslagontwerp Wil Immink Design

Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk

ISBN 978 90 297 2806 5

ISBN e-book 978 90 297 2807 2

NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opna-
men, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval
system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photoco-
pying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

1

Lilly

Juli 1931

Blackwood Farm Paardenfokkerij

Dobbin's Corner, New York

De negenjarige Lilly Blackwood stond, voor wat de duizendste keer leek, in de dakkapel van Blackwood Manor en wilde dat het raam open kon, zodat ze de buitenwereld kon ruiken. De volgende dag zou ze jarig zijn en ze kon zich geen mooier cadeau voorstellen. Ja, papa zou een nieuwe jurk en een nieuw boek voor haar meenemen als hij thuiskwam uit Pennsylvania, maar het had eerder die dag geregend en zij wilde weten of de lucht buiten anders voelde dan binnen. Ze vroeg zich af of de regendruppels alles zacht en koel maakten, zoals het water deed, als ze zich waste met de spons. Of voelde het buiten warm en klam, zoals de lucht in haar kamer? Ze had mama al honderd keer gevraagd het raam te veranderen, zodat het open kon, en om de gebogen tralies weg te halen, zodat ze makkelijker naar buiten kon kijken, maar zoals altijd had ze niet geluisterd. Als ze zou weten dat papa haar op een ander deel van de zolder liet spelen als mama naar de kerk was, zou hij grote problemen krijgen. Nog grotere problemen dan toen hij haar had leren lezen en haar op haar derde verjaardag een kat had gegeven. Lilly zuchtte, pakte haar telescoop van de vensterbank en zette die voor haar oog. In elk geval was het zomer en hoefde ze niet eerst het ijs van het glas te schrapen.

Papa noemde deze tijd van de dag 'schemering' en het was alsof

alles buiten nog maar twee kleuren had: groen en blauw. De rij naaldbomen aan de andere kant van de stal, achter de velden waar de paarden speelden, zag eruit als het vilt dat Lilly voor de deken-tjes van haar poppen gebruikte. Overal hingen schaduwen die met de minuut donkerder werden.

Lilly richtte de telescoop op de bosrand, op zoek naar de herten die ze de vorige dag had gezien. Daar had je de kromme linde en daar de rots naast de struik die in de winter rood werd. Dan volgde de boomstronk naast de stenen omheining. En daar was... Ze stop-te en draaide de telescoop terug naar het hek. Iets zag er anders uit aan de andere kant van het bos, bij de spoorlijn die door de verre velden liep. Ze liet de telescoop zakken, knipperde met haar ogen, keek opnieuw en hield haar adem in. De lucht piepte in haar borst, zoals altijd wanneer ze opgewonden of overstuur was.

Boven een heel groot, oplichtend huis dat van een soort stof was gemaakt, hing een rij blauwe, rode, gele en groene lichtjes, net als de lampjes die papa, als het Kerst was, boven haar bed hing. Nog meer lichtjes stonden om andere huisjes daar vlakbij, die eruitzagen als kleine dikke spoken van wit laken. Lilly kon de woorden niet lezen, maar er stonden ook borden met letters, die werden besche-nen door gekleurde lampen. Er hingen vlaggen aan hoge masten en boven de spoorbaan zweefde een lange sliert gele lichten. Het was alsof er een trein was gestopt. Een heel lange.

Lilly legde de telescoop neer en wachtte tot haar longen niet meer floten, voordat ze naar de boekenkast liep en haar favoriete plaatjesboek pakte. Ze bladerde het door totdat ze de bladzijden vond die ze zocht. Een kleurrijke tekening van een gestreepte tent met wagens, paarden, olifanten en clowns eromheen. Snel liep ze terug naar het raam om de vorm van de tent in het boek te verge-lijken met het gloeiende huis aan de andere kant van de bomen.

Ze had gelijk.

Het was een circus.

En zij kon het zien.

Meestal kon ze door haar raam alleen paarden en velden zien, en

papa en zijn knecht die aan de witte hekken werkten of in de paardenstal. Soms liep mama, met haar lange blonde haar als een sluier achter zich aan, over het gras naar de stal. Op andere momenten kwamen er pick-ups met trailers over de oprijlaan naar de schuur, waarna papa's knecht paarden in- of uitlaadde of zakken en balen hooi. Op een dag waren er twee mannen in lompen de oprijlaan op gelopen. Papa noemde ze 'zwerfers'. Zijn knecht was met een geweer uit de stal gekomen. Soms had ze geluk en vertoonden er zich herten aan de bosrand of scharrelden er wasberen langs in de buurt van de voorraadschuur. Soms raasde er een trein over de spoorbaan. Als ze haar oor tegen het glas legde, kon ze het stampen van de locomotief of het gillen van de fluit door het glas heen horen.

Maar nu stond er een circus voor haar raam. Een echt, levend circus! Voor het eerst van haar leven zag ze iets wat niet alleen maar een plaatje in een boek was. Het maakte haar blij, maar ook een beetje boos op zichzelf. Als ze niet de hele middag had gelezen, had ze de trein kunnen zien stoppen en afladen. Ze had kunnen zien hoe de tenten werden opgezet en naar de olifanten, zebra's en clowns kunnen kijken. Nu was het te donker om nog iets anders te zien dan de lichtjes.

Ze legde het boek neer en telde de planken rond het raam. Soms voelde ze zich beter als ze telde. Eén, twee, drie, vier, vijf. Het hielp niet. Ze bleef maar denken aan wat ze had gemist. Snel drukte ze haar oor tegen het glas, misschien kon ze het schreeuwen van de spreekstalmeester horen of de circusmuziek. Maar het enige wat ze hoorde, was de lucht die in haar borst piepte en haar snelle hartslag.

Abby, haar kat, werd wakker en knipoogde naar haar. Lilly sloeg een arm om de rode poes en duwde haar neus in de zachte vacht van het beestje. Abby was haar beste vriendin en de slimste kat van de wereld. Ze kon op haar achterpootjes staan om kusjes en pootjes te geven. En ze kon op commando op of van Lilly's bed springen.

'Mama gaat vast naar het circus,' zei Lilly. 'Zij hoeft zich er geen zorgen over te maken dat mensen bang voor haar zijn.'

De poes spinde.

Hoe zou het zijn om een echte olifant te zien? vroeg Lilly zich af. Hoe zou het voelen om zijn rimpelige huid aan te raken en in zijn grote, bruine ogen te kijken? Of om op een wit en roze paard op een draaimolen te zitten? Of tussen andere mensen te lopen en pinda's te eten en suikerspinnen? Hoe zou het zijn om een echte leeuw te zien optreden?

Zolang Lilly zich kon herinneren, lag ze nu en dan, nadat het licht was uitgegaan, in haar bed te denken hoe het zou zijn om haar kamer uit te komen en naar beneden te gaan. Ze had genoeg boeken gelezen om te weten dat een huis meer dan één verdieping had en ze stelde zich voor dat ze over de zolder sloop, een trap vond, naar beneden ging en de voordeur van Blackwood Manor uit liep. In haar fantasie stond ze met haar beide voeten op de grond, ademde ze diep in en rook ze voor het eerst van haar leven iets anders dan oud hout, spinnenwebben en warm stof.

Een van haar favoriete spelletjes tijdens papa's wekelijkse bezoeken was het raden van de verschillende geuren in zijn kleding. Soms rook hij naar paarden en hooi, soms naar schoensmeer of rook, naar brood in de oven of... hoe noemde hij dat spul ook weer dat een mengsel moest zijn van limoen en naaldbomen? Reukwater? Wat het ook was, het rook lekker.

Papa had haar over de buitenwereld verteld en ze had erover gelezen in haar boeken, maar ze had geen idee hoe gras tussen haar tenen zou voelen, of boombast tegen haar hand. Ze wist hoe bloemen roken, omdat papa haar elke lente een boeketje bracht, maar ze wilde door een veld met paardenbloemen en madeliefjes lopen en de aarde en de dauw aan haar blote voeten voelen. Ze wilde zingende vogels horen en het ruisen van de wind. Ze wilde een briesje voelen, de zon op haar huid. Ze had heel veel over planten en dieren gelezen en kon ze allemaal benoemen als ze de kans zou krijgen. Maar behalve Abby en de muizen die ze in de winter langs de plinten zag rennen, had ze nooit een echt dier van dichtbij gezien.

Een ander spelletje dat ze graag speelde, was een plaats uit haar boek met kaarten uitkiezen en daar alles over lezen, waarna ze zich tijdens het inslapen voorstelde dat ze daarnaartoe reisde en wat ze zou gaan doen en gaan bekijken als ze er was. Afrika trok haar het meest, omdat ze zichzelf daar met de leeuwen, olifanten en giraffen zag rennen. Soms fantaseerde ze dat ze het raam van de dakkapel kapot zou slaan, het dak op kruipen, langs de zijkant van het huis naar beneden klimmen en naar de stal zou sluipen om de paarden te zien. Want van alle dieren die ze had gezien en waarover ze had gelezen, waren die haar lievelingsdieren. Na de katten, natuurlijk. Paarden waren niet alleen sterk en mooi, maar ze trokken ook wagens, sleeën en ploegen. Ze lieten mensen op hun rug rijden en konden de weg naar huis vinden als de ruiters verdwaalden. Papa zei dat de paarden van Blackwood Farm te ver van het zolderraam stonden om ze uit elkaar te kunnen houden. Lilly had ze daarom haar eigen namen gegeven: Gypsy, Eagle, Cinnamon, Magic, Chester, Samantha, Molly en Candy. Wat zou ze het heerlijk vinden om dicht bij ze te zijn, hun manen aan te raken en op hun rug door de velden te rijden. Als die stomme gebogen tralies maar niet voor het raam zaten. Mama zei dat het voor haar eigen bestwil was. Ze dacht aan mama's waarschuwing en even snel als haar dromen waren opgekomen, veranderden ze in nachtmerries.

‘Die tralies zijn er om je te beschermen,’ zei mama. ‘Als er iemand binnen zou komen, zou hij bang voor je zijn en proberen je iets aan te doen.’

Toen Lilly vroeg waarom mensen bang voor haar zouden zijn, had mama gezegd dat het kwam omdat ze een wangedrocht was, een gruwel. Lilly wist niet wat een ‘gruwel’ was, maar het klonk slecht. Ze liet haar schouders hangen en zuchtte in de stilte van haar kamer. Voor haar geen circus. Nu niet, en nooit. En ze zou ook nooit van deze zolder komen. Zij zou de wereld alleen in haar boeken zien. Papa zei dat de buitenwereld helemaal niet zo prachtig was als ze dacht en dat ze blij moest zijn dat ze een warm bed en genoeg te eten had. Heel veel mensen hadden geen huis of werk en

moesten in de rij staan voor wat brood en een kommetje soep. Hij had haar een verhaal verteld over banken, geld en iets wat hij een ‘crash’ noemde, maar dat begreep ze allemaal niet. En het gaf haar in elk geval geen beter gevoel.

Ze nam Abby in haar armen en ging op haar ijzeren bed zitten, dat in een hoek onder het gewelfde plafond stond. Het lampje naast haar bed wierp lange schaduwen over de plankenvloer, wat betekende dat het al snel donker zou zijn en dat het tijd was om het licht uit te doen. Ze wilde het niet vergeten, want dan zou mama haar weer een lesje leren. Mama had haar wel honderd keer gewaarschuwd. Als iemand haar licht zag en haar daarboven vond, zouden ze haar weghalen en zou ze mama, papa of Abby nooit meer zien. Maar vorige week was Lilly op een avond in een nieuw boek begonnen en was ze de lamp vergeten...

Ze zette de kat op het bed en keek naar de littekens op haar vingers. Papa had gelijk, de lotion had het beter gemaakt. Maar o, wat was de vlam van mama’s lantaarn heet geweest!

‘Spaar de roede en je verpest het kind,’ had mama gezegd.

Lilly had willen vragen of de Bijbel ook iets zei over het sparen van vuur, maar ze had het niet gedurfd. Ze werd geacht precies te weten wat er in de Bijbel stond.

‘Ik vraag me af wat mama zou doen als ze wist dat ik de boeken van papa heb gelezen, in plaats van die oude bijbel,’ zei ze tegen Abby. De kat gaf haar een kopje tegen haar arm en rolde zich daarna weer als een bal op om verder te slapen.

Lilly pakte de bijbel van het nachtkastje – ze durfde die nergens anders neer te leggen – schoof de boekenlegger een paar bladzijden op en legde het boek weer terug. Mama zou controleren hoeveel ze die week had gelezen en als de boekenlegger niet was verplaatst, zou Lilly flink in de problemen zitten. Volgens haar moeder waren deze bijbel en de crucifix aan de muur boven haar bed de enige twee dingen die ze nodig had voor een gelukkig leven.

Al het overige in de kamer kwam van papa. Het rieten tafeltje met het theeservies, inclusief kanten onderlegger, zilveren dien-

blad en porseleinen kopjes. De bijpassende schommelstoel en de teddybeer op de blauw beklede kruk naast haar kledingkast. Het poppenhuis met miniatuurmeubeltjes en poppen met stijve, rechte ruggen. De boerderijdieren die op een rijtje op de plank boven haar boekenkast stonden en allemaal dezelfde kant op keken, alsof ze elk moment konden gaan zingen. Drie porseleinen poppen met kanten jurkjes in een rieten wiegje, eentje met ogen die open en dicht konden. En natuurlijk haar boekenkast vol boeken. Het had er lang op geleken dat papa haar alles wilde geven, totdat ze over Sneeuwwitje had gelezen en om een spiegel had gevraagd.

Soms, midden in de nacht, wanneer ze er zeker van was dat iedereen sliep en er voor haar raam niets dan duisternis te zien was, deed ze haar licht aan en bekeek haar weerspiegeling in het glas. Het enige wat ze zag was een wazig masker dat terugkeek, met de gebogen metalen tralies als slangen over haar huid. Ze keek naar haar bleke weerspiegeling, raakte haar voorhoofd, neus en wangen aan en probeerde een uitstulping of een ontbrekend deel te ontdekken, maar er waren geen uitsteeksels of uithollingen te vinden. Toen ze papa had gevraagd wat er met haar aan de hand was, had hij gezegd dat ze voor hem mooi was en dat dat het enige was wat ertoe deed. Maar hij had haar vreemd aangekeken toen hij het zei en volgens haar was het niet de waarheid. Dat zou hem duur komen te staan als mama het ontdekte, want mama zei dat liegen zondig was.

Maar goed dat Lilly papa nooit zou verraden. Hij had haar lezen en schrijven bijgebracht en haar cijfers leren optellen en aftrekken. Hij had de muren van haar kamer ook met roze behang versierd en haar nieuwe jurken en schoenen gegeven wanneer ze uit de oude was gegroeid. Hij had haar Abby gegeven en liet Lilly in het andere deel van de zolder, zodat ze kon rondlopen en haar benen kon strekken. Op een keer had hij zelfs een opwindbare platenspeler meegebracht en geprobeerd haar de charleston en de tango te leren, maar ze was te moe geworden en moest stoppen. Ze vond de muziek prachtig en smeekte hem om de platenspeler in haar kamer

te laten staan, maar hij nam het apparaat weer mee naar beneden, omdat mama boos zou worden als ze die vond.

Mama bracht haar eten en noodzakelijke dingen, geen cadeautjes. Elke ochtend, behalve wanneer ze het vergat, kwam ze naar Lilly's kamer met een dienblad vol toast, melk, eieren, boterhammen, appels en koekjes, die ze in de loop van de dag moest opeten. Ze bracht haar ook zeep en schone handdoeken en waarschuwde haar dat ze voor iedere maaltijd moest bidden. Elke avond bleef ze met de sleutelbos in haar handen bij de deur staan wachten totdat Lilly voor haar bed knielde om de Heer om vergeving voor haar zonden te vragen en Hem te danken voor een moeder die zo goed voor haar zorgde. Verder kwam mama nooit naar haar kamer om gewoon even te praten of plezier te maken. Ze zei nooit dat ze van haar hield, zoals papa. Lilly zou nooit haar zevende verjaardag vergeten, toen haar ouders voor haar deur ruziemaakten.

'Je verwent haar veel te veel met al die cadeaus,' zei mama. 'Het is gewoon een zonde hoeveel je haar geeft.'

'Ik doe er niemand kwaad mee,' zei papa.

'Maakt niet uit, we moeten besparen.'

'Boeken zijn zo duur niet.'

'Misschien niet, maar als ze straks vragen gaat stellen? Straks wil ze naar beneden komen of naar buiten gaan. Zeg jij dan "nee"?'

Eerst zei papa helemaal niets en Lilly's hart begon te bonken. Misschien zou hij haar toch mee naar buiten nemen. Toen schraapte hij zijn keel. 'Wat moet je anders hierbinnen doen? We kunnen op zijn minst proberen om haar een normale verjaardag te bezorgen. Het is niet haar schuld dat ze —'

Mama snoof. 'Niet haar schuld? Wiens schuld is het dan wel? De mijne soms?'

'Dat wilde ik helemaal niet zeggen,' zei papa. 'Het is niemands schuld. Soms gebeuren dit soort dingen gewoon.'

'Als jij vanaf het begin naar mij had geluisterd, dan zouden we nu niet...'. Ze maakte een vreemd geluid, alsof haar woorden in haar keel bleven steken.

‘Ze is nog altijd onze dochter, Cora. En op dat ene ding na is ze volkomen normaal.’

‘Er is helemaal niets normaal aan wat zich aan de andere kant van die deur bevindt,’ zei mama met een gebroken stem.

‘Dat is niet waar. Ik heb met dokter Hillman gepraat en hij zei –’

‘O, Heer... zeg me dat het niet waar is! Hoe kon je me zo verraden?’ Mama huilde nu.

‘Rustig, rustig, lieverd. Ik heb het verder niemand verteld. Ik vroeg dokter Hillman alleen of hij ooit een patiënt had gezien die...’

Zijn woorden gingen verloren in het gesnik van mama en haar snelle voetstappen over de zoldervloer.

‘Lieverd, wacht!’ riep papa.

De volgende dag was Lilly opgehouden voor elke maaltijd te bidden, maar dat had ze mama niet gezegd. Sindsdien was ze haar moeder op honderd kleine manieren ongehoorzaam geweest. Mama zei dat het slecht was om naar haar naakte lichaam te kijken en liet Lilly haar ogen dichthouden tijdens haar wekelijkse wasbeurt met de spons, totdat ze oud genoeg was om zichzelf te wassen. Nu keek Lilly naar haar melkwitte armen en benen als ze zich waste, en inspecteerde ze haar magere, witte romp en roze tepels. Achteraf schaamde ze zich, maar het was niet haar opzet om slecht te zijn. Ze wilde alleen maar weten wat haar tot een monster maakte. Het enige wat ze zeker wist was dat haar ouders er anders uitzagen dan zij. Mama had krullend blond haar en een roze huid, papa had een donkere snor, zwart haar en een bruine huid. Haar eigen huid was hagelwit en haar lange, steile haar had de kleur en vorm van spinnenwebben. Het was alsof God vergeten was haar een kleur te geven. Was dat het wat haar tot een monster maakte? Of was het iets anders?

In de hoop dat ze de volgende dag meer van het circus zou kunnen zien, trok ze haar nachtkleding aan, klom in bed en deed het licht uit. Op dat moment beseftte ze dat mama niet naar boven was gekomen om te kijken of ze haar gebed wel had opgezegd voor het slapengaan.

Lilly rolde zich naast Abby op en trok de poes tegen zich aan. ‘Ze is waarschijnlijk naar het circus,’ zei ze, en toen deed ze haar ogen dicht.

De volgende nacht, nadat Lilly die dag het circus voor haar raam had gezien, schrok ze wakker van het rammelen van een sleutel in haar deur. Ze kwam overeind en wilde het nachtlampje aan doen, maar ze hield haar vinger stil op de schakelaar. Het was midden in de nacht en als mama het licht zag, zou ze boos worden. Misschien had mama ontdekt dat ze de hele dag door haar telescoop naar het circus had gekeken, in plaats van haar kamer op te ruimen en in de Bijbel te lezen. Het circus leek klein door de lens van de telescoop en ze kon niet elk detail precies onderscheiden, maar wat mama ook zou doen, het was de moeite waard geweest om de olifanten en giraffen naar de grote tent gebracht te zien worden. Het was de moeite waard geweest om de mensen voor de tenten te zien en de optocht van wagens, clowns en gekostumeerde artiesten. Het was de meest opwindende dag van haar leven geweest en niets kon dat verknoeien. Ze trok haar hand terug van de lamp en raakte haar vingers een voor een met haar duim aan. *Eén, twee, drie, vier.* De deur ging open en mama kwam met een olielamp in haar hand binnen. Lilly zag het en voelde haar maag ineenkrimpen. Mama kwam nooit zo laat op haar kamer. Op het voeteneinde van het bed tilde ook Abby haar kopje op, even verrast om mama te zien.

Mama heette eigenlijk ‘Coralline’, had papa gezegd. Ze was een grote, mooie vrouw, die haar lange, blonde haar altijd bij haar slapen met haarspelden vastzette. Het enige sieraad dat ze droeg, was de trouwring aan haar linkerhand. Verder liep ze altijd in eenvoudige rokken en praktische schoenen uit bescheidenheid en tot eer van God. Papa zei dat mama haar mooie jurken en bontjes alleen droeg als ze naar belangrijke etentjes en partijen ging, maar alleen omdat iedereen in de buitenwereld dat verwachtte. Lilly begreep

niet waarom mama veranderde hoe ze eruitzag, maar papa zei dat het goed was. Hij had haar een keer een foto laten zien van mama in haar mooie kleding en Lilly had gedacht dat het iemand anders was.

Papa vertelde altijd graag dat hij voor het eerst mama tussen de stal en de ronde draafwei op een ton had zien zitten. Ze keek naar de paarden die op de wei rondliepen. Haar vader, een gepensioneerde voorganger van de Pinkstergemeente die ervan droomde een paardenfokkerij te beginnen, was hier om een hengst te kopen. Papa had mama het mooiste meisje gevonden dat hij ooit had gezien, maar het had zes maanden geduurd, voordat ze met hem praatte, en nog eens zes voordat ze een keer met hem uit eten wilde. Om een of andere reden vertrouwden de ouders van mama papa niet. Maar uiteindelijk liepen de twee hand in hand door de appelboomgaarden en waren ze getrouwd. Altijd als hij dat deel van het verhaal vertelde, werd papa's gezicht bedroefd en zei hij dat mama een moeilijke tijd had gehad in haar jeugd.

Nu kwam mama Lilly's kamer binnen in een bloemetjesjurk en roze schoenen met hoge hakken. Ze had haar lippen rood gemaakt en ze droeg een gele hoed. Lilly kon haar ogen niet van haar afhouden. Ze had mama nog nooit zo aangekleed gezien, althans niet in het echt. Haar wangen waren rood en ze ademde snel, alsof ze de trap op was gerend.

Lilly's maag draaide zich om. Papa zou pas de volgende dag uit Pennsylvania thuiskomen en hij had haar cadeautjes beloofd. Maar hij had haar lang geleden ook gezegd dat ze zich geen zorgen hoefde te maken als ze alleen was wanneer hij en mama niet thuis waren. Zijn knecht zat dan beneden, omdat er altijd iemand voor een paard kon bellen. Als papa en mama 'iets' overkwam, zou de knecht een brief op papa's bureau lezen. Dan zou hij Lilly op de zolder vinden en weten wat hij moest doen. Lilly wist niet precies wat dat 'iets' was, maar ze begreep dat het slecht moest zijn. Kwam mama haar nu vertellen dat er 'iets' met papa was gebeurd en dat hij niet terugkwam?

Met haar tong raakte ze elke tand en kies in haar mond aan en wachtte tot mama iets zou zeggen. *Eén, twee, drie, vier...*

Mama begon te glimlachen.

Mama glimlachte nooit.

‘Ik heb een verrassing voor je,’ zei ze.

Lilly knipperde met haar ogen en wist niet wat ze moest zeggen. Papa kwam altijd met verrassingen, mama niet. ‘Waar is papa?’ bracht ze uit.

‘Kleed je aan,’ zei mama. ‘En schiet op, we hebben niet veel tijd.’

Snel duwde ze haar dekens weg en stapte uit bed. Abby kwam overeind, rekte haar voorpootjes en klauwde in de deken. ‘Komt er iemand naar me kijken?’ vroeg Lilly.

Afgezien van haar ouders was er nooit iemand in haar kamer geweest. Toen ze tijdens een winter ziek werd en papa een dokter wilde halen, weigerde mama, omdat de dokter haar weg zou halen en ‘ergens’ in zou stoppen. Daarna zat papa drie dagen naast haar om haar voorhoofd te koelen en haar met mosterdpoeder en warme kompressen op haar borst te verzorgen. Nooit zou ze de droeve uitdrukking op zijn gezicht vergeten, toen ze wakker werd en zei: ‘Papa? Wat is dat “ergens”?’

‘Een hospitaal voor zieke mensen,’ zei hij. ‘Maar maak je geen zorgen, jij blijft gewoon hier, bij ons.’

Mama bleef staan kijken, terwijl Lilly haar jurk van de rugleuning van de schommelstoel trok. Haar benen voelden trillerig aan. Zou iemand komen om haar ‘ergens’ naartoe te brengen?

Mama grinnikte. ‘Nee, Lilly, er komt niemand naar je kijken.’

Ze keek mama aan en voelde haar maag ook trillerig worden. Mama lachte nooit. Misschien had ze van die vreemde vloeistof gedronken die papa soms in een zilveren flesje meenam naar haar kamer. Ze wist niet wat het was, maar het maakte zijn ogen glazig en gaf zijn adem een vreemde geur. Soms moest hij dan meer lachen dan anders. Hoe noemde hij het ook weer? Whisky? Nee, onmogelijk. Mama zou nooit whisky drinken. Alcohol drinken was zondig.

‘Waarom moet ik me aankleden, mama?’

‘Het is vandaag je verjaardag, weet je nog?’

Lilly begreep het niet. Mama gaf niets om verjaardagen. ‘Ja,’ zei ze weifelend.

‘En je hebt natuurlijk dat circus daarbuiten wel gezien.’

Lilly keek haar met open mond aan. Haar benen begonnen nog meer te trillen en haar armen ook. ‘Maar... als... als iemand me ziet?’

Mama glimlachte alweer. ‘Maak je geen zorgen, circusblijvers zijn eraan gewend mensen als jij te zien. Alleen de artiesten zijn er. En wij, natuurlijk. Want tegen mijn betere advies in, stond je vader erop om de circuseigenaar te betalen voor een speciale show voor jou.’

Lilly kreeg kippenvel. Iets voelde niet goed, maar ze had geen idee wat. Ze keek naar de kat, alsof die het antwoord zou weten. Abby keek nieuwsgierig terug. ‘Papa zei dat hij pas morgen zou terugkomen,’ zei Lilly.

Mama glimlachte weer, maar haar ogen stonden anders. De bovenste helft van haar gezicht zag eruit alsof Lilly flink in de moeilijkheden zat, de onderste helft leek op iemand die ze nog nooit had gezien. ‘Hij is vroeger thuisgekomen,’ zei mama.

‘Maar waar is hij dan? Hij komt altijd bij me kijken als hij thuiskomt.’

‘Hij wacht in het circus op ons. En nu opschieten!’

‘Waarom is hij me niet komen halen?’

Op dat moment stoof mama naar voren en hief haar hand vliegensvlug. Ze sloeg Lilly tegen haar wang, waardoor ze op de grond viel. Abby sprong opzij en zette een hoge rug op, haar oortjes lagen plat op haar kop.

‘Ondankbaar stuk verdriet!’ riep mama. ‘Hoe vaak heb ik je niet gezegd dat je me niet moet tegenspreken?’

‘Het spijt me, mama.’ Lilly huilde.

Mama gaf haar een trap met de zijkant van haar voet. ‘Waar heb ik deze ellende toch aan verdiend?’ siste ze. ‘Op je knieën en bidden.’

‘Maar mama...’ Lilly snikte zo erg, dat ze niet overeind kon komen en nauwelijks in staat was adem te halen. Ze kroop naar haar bed en trok zichzelf overeind, terwijl de lucht in haar borst piepte en floot.

‘Buig je hoofd en vraag om vergeving.’

Lilly vouwde haar handen onder haar kin en telde door haar vingers tegen elkaar te drukken. *Eén, twee, drie, vier.* ‘O Heer,’ zei ze, de woorden tussen het gepiep door persend. *Vijf, zes, zeven, acht.* ‘Vergeef me alstublieft dat ik mama tegensprak en voor alle andere manieren waarop ik haar leven zo moeilijk heb gemaakt.’ *Negen, tien.* ‘Ik beloof vanaf nu het smalle pad van de rechtvaardigen te bewandelen. Amen.’

‘En nu aankleden,’ zei mama. ‘We hebben niet veel tijd.’

Lilly kwam overeind en deed met trillende handen haar ondergoed aan, waarna ze haar speeljurk over haar hoofd trok. Haar zij, waar mama haar geschopt had, deed pijn en er liep snot uit haar neus.

‘Die niet,’ zuchtte mama. ‘Zoek iets beters op.’

Lilly trok de speeljurk weer uit en liep struikelend naar de kleerkast. Ze haalde haar favoriete kleding tevoorschijn, een gele, satijnen jurk met een kanten kraagje en mouwen met ruches. ‘Is deze goed?’ Ze hield de jurk omhoog.

‘Ja, in orde. Zoek je beste schoenen op. En borstel je haar.’

Ze trok de jurk aan en maakte de riem achter haar rug vast. Daarna borstelde ze haar haren – één, twee, drie, vier, vijf, zes streken – met de borstel. Nadat ze op de rand van het bed was gaan zitten, deed ze haar leren schoenen aan. Abby kwam over de dekens aanlopen en gaf Lilly een kopje. Ze aaide haar snel even, kwam overeind en ging midden in de kamer staan. Haar ribben deden pijn en haar hart bonkte. Mama deed de deur open en stapte achteruit, om Lilly doorgang te verlenen.

Hier had ze haar hele leven op gewacht, maar nu wilde ze niets liever dan op de zolder blijven. Ze wilde niet naar buiten. Ze wilde niet naar het circus. Haar borst werd benauwder en benauwder. Ze kon nauwelijks meer ademhalen.

‘Kom op, we gaan,’ zei mama hard. ‘We hebben niet de hele nacht de tijd.’

Lilly sloeg haar armen om haar middel en liep langzaam naar de deur, terwijl ze naar adem hapte. Ze bleef staan en keek om naar Abby die haar vanaf het voeteneinde aankeek.

‘De kat is er ook nog als je terugkomt,’ zei mama. ‘En nu voortmaken.’

2

Julia

November 1956
Hatfield, Long Island

De achttien jaar oude Julia Blackwood keek het gangpad in de supermarkt naar links en rechts in om er zeker van te zijn dat niemand haar zag. Het was een kleine winkel, misschien tien bij dertien meter en ze kon over de schappen tot in elke hoek kijken. Een tiener met een puisterig gezicht zat kauwgom kauwend op een kruk achter de toonbank en keek naar een zwart-witte televisie boven de kassa. Een radio op een plankje speelde *Only Fools Fall in Love* en een dame met grijs haar controleerde naast de open deur van de koeling met zuivelproducten of de eieren in haar doosje heel waren.

Julia haalde diep adem, ging op één knie zitten en deed alsof ze de veters van haar vettige sportschoenen vastmaakte. Ze keek opnieuw naar links en rechts in het gangpad, greep een blikje ham van het middelste schap, liet het in de zak van haar jas glijden en kwam weer overeind. Ze duwde het haar achter haar oren. De jongen achter de kassa plukte afwezig aan een pukkel op zijn kin, nog steeds in de ban van de televisie. Julia liet haar adem ontsnappen en liep naar het volgende gangpad, waar ze deed alsof ze de producten inspecteerde. Een kleine appel verdween uit een kist in haar zak. Daarna liep ze naar de toonbank.

‘Mag ik de sleutel van het toilet?’ vroeg ze de jongen.

Zonder zijn blik af te wenden van het scherm, greep de jongen onder de kassa en gaf haar een sleutel met een bruin konijnenpootje

als hanger. Daarna blies hij een bel van zijn kauwgom en grinnikte naar haar. ‘Ik heb de zeep net vanochtend ververst.’

De hitte steeg naar Julia’s wangen en ze vocht tegen de neiging om weg te lopen. De jongen wist precies waarom ze naar het toilet wilde. Het was de vierde keer in even zo veel maanden dat ze geen water had in haar kamer boven de drankwinkel, deze keer als gevolg van bevroren leidingen, in plaats van een onbetaalde rekening. Ze had al drie dagen haar haren niet gewassen en niet gedoucht. Natuurlijk, niemand op haar werk kon weten of ze had gedoucht of niet, maar wie wilde zijn gebakken eieren en hamburgers met uienringen van een serveerster met vet haar voorgeschoteld krijgen? Big Al’s Diner was van zichzelf al vet genoeg en had op dat vlak geen hulp nodig. Ze verdrong haar trots, nam de sleutel van de jongen aan en liep naar de achterkant van de winkel.

Het koude toilet met zijn groen geverfde muren rook als een afvalbak vol bedorven eten en oude sokken. De voegen tussen de gebroken en slecht passende vloertegels waren zwart van het vuil en de toiletbril vertoonde een rafelige, gele barst. Julia waste haar handen boven de metalen wasbak, droogde ze met bruinpapieren handdoekjes en at de appel zo snel als ze kon op terwijl ze probeerde de urinestank te negeren. Toen ze klaar was deed ze haar bovenkleding uit en legde het opgevouwen besnenrode serveerstersuniform met haar jas boven op het waterreservoir, de enige plek die er nog min of meer schoon uitzag. Huiverend schrobde ze haar gezicht en oksels met papieren handdoekjes en Lava-zeep, en waste haar haar in de wasbak, waarbij ze probeerde niet doorweekt te raken. Het water was ijskoud en het korrelige zeepschuim maakte dat haar haren aanvoelden als stro, maar ze waren in elk geval schoon. Toen ze de laatste zeep had uitgespoeld gebruikte ze weer papieren handdoekjes om het meeste water eruit te knijpen. Daarna kleepte ze zich aan, kamde de knopen uit haar haren, draaide het in een knot en bestudeerde haar spiegelbeeld in de doffe spiegel.

Het voortschrijden van de tijd, sinds ze drie jaar geleden van huis was weggelopen, was te zien in haar uitstekende jukbeende-

ren en de kringen onder haar ogen. Haar gebruide, gladde huid was bleek en grauw geworden van te weinig slaap en te weinig zon. Zelfs haar blonde haar, ooit zo wit als watten, leek donkerder en dunner. Haar vingernagels waren afgekloven en haar schouders smal, wat altijd goed te zien was door de stof van haar uniform. Ze boog zich verder naar de spiegel toe om de gelige restanten van de bloeduitstorting rond haar linkeroog te inspecteren. Gelukkig was die bijna weg.

Ze zuchtte. Hoe had het ooit zover kunnen komen dat ze eten stal in een supermarktje en haar haren moest wassen in een openbaar toilet? Ze had nog een jaar kunnen wachten en naar de universiteit gaan, ver van Blackwood Manor. Moeder zou alles betaald hebben. Maar in plaats daarvan had ze de avondklok van negen uur ingeleverd en de zondagse diensten ingewisseld voor dubbele werktijden en een overheersend vriendje dat haar sloeg en het geld sneller uitgaf dan ze het samen konden verdienen. Misschien had haar moeder toch gelijk gehad. Waarschijnlijk kwam er niets van haar terecht. Dus waarom zou ze het proberen?

Moeder, met haar wrok en knokige vuisten, was iemand die regels stelde en regels volgde. En ze verwachtte hetzelfde van iedereen om haar heen. Tot de talloze regels van Blackwood Manor, waar bepaalde kamers op slot bleven en hele verdiepingen verboden terrein waren, behoorde dat Julia drie keer per dag bad, haar kamer smetteloos hield, haar huishoudelijke klusjes deed, perfecte cijfers haalde en nauwkeurig alle regels op school naleefde. Ze kon van afstand naar de paarden van haar ouders kijken, maar mocht niet in de stal komen. De stal was per slot van rekening werkterrein, geen speelplaats. Make-up, wijde rokken, nauwe driekwartbroeken en strakke truitjes waren onaanvaardbaar, en jurken moesten een fatsoenlijke lengte hebben. En wat ze vooral moest begrijpen, was dat er slechte dingen zouden gebeuren als ze zich niet goed gedroeg.

Nadat ze zich het grootste deel van haar leven had afgevraagd waarom haar ouders haar ooit hadden gekregen, leek weglopen de oplossing voor al haar problemen. Ja, ze had kleren gekregen,

eten, en alles wat ze nodig had en voor geld te koop was, maar moeder was te druk met bidden, schoonmaken, koken en regels opstellen om haar een beetje leiding te geven of genegenheid te tonen. En haar vader, die ze als de meest open persoon van de twee beschouwde, omhelsde haar alleen met kerstmis en op haar verjaardag. Meestal was hij in de stal bij de paarden, of hij zat achter de gesloten deuren van zijn studeerkamer te drinken, terwijl dezelfde bekraste grammofoonplaat met *Little White Lies* keer op keer op keer weerklonk.

Jarenlang had ze zich afgevraagd wat het betekende dat haar vader op vakantie ging ‘om te herstellen’ of ‘hulp te krijgen’. De tijden dat hij weg was, waren vol spanning, nog meer dan normaal. Het waren tijden om door te zetten, te doen alsof, om ‘normaal’ te zijn en geen problemen te veroorzaken. Toen Julia twaalf was geworden, had moeder uitgelegd dat haar man aan de alcohol was. Volgens haar was dat Julia’s schuld, omdat ze zo moeilijk was.

Ze dacht terug aan de dag waarop haar vader was omgekomen. De lucht was helderblauw en het vriendelijke briesje geurde naar dennenbomen. Wie had ooit gedacht dat iemand op zo’n mooie dag zou sterven?

Ze spijbelde van de kerk om naar het meer te gaan. Het was de laatste zomerdag, een warme, vochtige dag, perfect om te zwemmen, en een van de populaire meisjes had haar eindelijk uitgenodigd om met haar en haar vriendinnen naar het schiereiland te gaan. Toen het tijd werd om naar de kerk te gaan, sloot Julia zich in het toilet op en deed alsof ze ziek was. Als ze er maar voor zorgde dat ze weer thuis was voordat haar moeder terugkwam, zou alles goed gaan.

Maar toen Julia thuiskwam, stond er een politieauto op de oprit. Het chroom en de voorruit fonkelden in het zonlicht van de vroege middag. Toen zag ze haar moeder die zich op de trap voor het huis met een hand aan de balustrade vasthield en het hart zonk haar in de schoenen. Had ze zich in de tijd vergist? Had haar moeder de politie gebeld, omdat ze niet in haar kamer was, toen ze

terugkwam uit de kerk? Hoe dan ook, ze zat diep in de problemen. Toen haar moeder Julia zag aankomen, sprong ze van de trap en marcheerde met een van woede verwrongen gezicht op haar dochter af. De lange jurk wapperde om haar benen.

‘Waar heb jij gezeten?’ schreeuwde ze.

‘Ik... ik...’

‘Zeg het, meisje!’

‘Ik ben met een paar vriendinnen gaan zwemmen. Het is de laatste dag voordat de school weer begint en ze hadden me nog nooit uitgenodigd. Ik wist dat ik niet zou mogen van u en dus –’

Moeder gaf haar een harde klap in haar gezicht. Julia’s hoofd schoot opzij. Het vochtige haar vloog in haar ogen en bleef tegen haar huid plakken.

‘Ik heb je toch gezegd dat er iets vreselijks zou gebeuren als je de regels niet naleeft!’ Moeder hilde.

Julia legde een hand op haar wang en voelde de tranen achter haar ogen branden. ‘Waar hebt u het over? Wat is er gebeurd?’

Haar moeder greep weer naar het hek om de veranda, haar gezicht plotseling asgrauw. ‘Je vader heeft...’

Julia begon te trillen. Zo had ze haar moeder nog nooit gezien. ‘Wat?’ vroeg ze. ‘Vertel het me.’

‘Je vader heeft een auto-ongeluk gehad.’

Julia’s adem stokte. ‘Is alles goed met hem?’

Haar moeder keek haar met open mond aan en schudde haar hoofd, alsof ze niet kon geloven wat ze ging zeggen. ‘Hij is dood.’

De grond zonk weg onder Julia’s voeten en haar knieën knikten. Even was het alsof ze viel, maar op een of andere manier besepte ze dat ze overeind moest blijven. Ze hoorde zichzelf opnieuw vragen wat er was gebeurd, maar haar stem klonk niet als de hare.

‘Hij was jou aan het zoeken,’ zei moeder. Haar gezicht vertrok tot een grimas en het verdriet in haar ogen veranderde in woede en haat. Ze hief haar armen en sloeg met haar knokige vuisten op Julia’s hoofd en schouders. ‘Het is jouw schuld!’ schreeuwde ze. ‘Het is jouw schuld! Het is jouw schuld!’

Julia stak haar armen op om zich tegen haar moeders slagen te beschermen, maar zelfs nadat ze op de grond was gevallen, bleven de vuisten op haar hoofd, borst en gezicht neerdalen. Uiteindelijk trokken de politiemannen haar van Julia af, maar toen had ze al een gescheurde lip en blauwe wangen en schouders opgelopen.

Die nacht haalde Julia het geld voor de tienden uit het blikje in het kruidenkastje. Ze pakte een tas in en verliet Blackwood Manor, met het voornemen dat ze er nooit meer terug zou komen. Geen vroege avondklok meer, geen strakke regels, geen avondgebeden en wekelijkse biecht, geen afgesloten deuren, geen verwijten meer dat ze haar vader aan de drank had gebracht. Vanaf die dag zou ze vrij zijn om te doen wat ze wilde. Ze zou haar toekomst in eigen hand nemen en nooit meer accepteren dat iemand haar ergens de schuld van gaf.

Maar het was niet gelopen zoals ze had gedacht. Zeker, de vrijheid was eerst heerlijk. Ze nam de bus naar Long Island, maakte vrienden op de promenade, verpandde haar sieraden en betrok samen met de cocktailserveerster Kelly en Tom, een veteraan uit de Koreaanse Oorlog, een appartement op anderhalve kilometer van het strand. De eerste paar maanden gingen voorbij in een roes van muziek, feesten, bier en marihuana. Daarna ging Kelly terug naar huis. De winter kwam, de promenade ging dicht en het geld raakte op. Julia wist niet precies hoe het gebeurde, maar zij en Tom verhuisden naar een goedkope kamer in de stad en al heel lang geleden was het leven opgehouden een feest te zijn. Tom had moeite om een baan te behouden en hij drukte haar keer op keer op het hart dat er iets vreselijks zou gebeuren als zij de hare niet hield.

Nu stapte ze uit het toilet van de supermarkt, gaf de sleutel met het konijnenpootje terug aan de tiener met zijn pukkels achter de kassa en verliet de winkel. Toen ze er eerder naar binnen was gestapt, had het gesneeuwd, maar dat was inmiddels gestopt.

De verse sneeuw maakte de straat lichter. De buurt was nog altijd haveloos, smerig en bezaaid met zwerfvuil, maar het zag er niet half zo erg uit als de vorige dag het geval was geweest, toen die witte laag

had ontbroken. Big Al's Diner, geflankeerd door een drankwinkel met tralies voor de ramen en een pandjeshuis met een doorweekt, gescheurd tapijt voor de deur, bevond zich vlak bij de hoek.

Julia knoopte haar jas dicht, trok haar schouders op tegen de kou en probeerde de natte sneeuw die door haar sportschoenen drong te negeren. Ze tastte naar het blikje ham in haar zak om er zeker van te zijn dat het er nog was en wilde dat ze er nog iets bij had genomen. Als ze over tien uur van haar werk terugkwam, zouden zij en Tom ham en witbrood eten, zoals ze de afgelopen vier dagen elke avond hadden gedaan. Vandaag kreeg ze haar loonzakje, maar al het geld ging regelrecht naar de huur. Anders zouden ze tegen het eind van de week op straat staan.

Ze liep het restaurantje voorbij, sloeg de hoek om en liep door de steeg naar de achterkant. Big Al wilde niet dat het personeel door de voordeur kwam en ging, alsof zijn eettent een verfijnd restaurant was, in plaats van een vettige cafetaria. De geur van bacon en gebakken aardappels hing in de koude lucht in de steeg en ondanks de appel die ze had gegeten begon Julia's maag te knorren van de honger. Een jongen in een spijkerbroek met scheuren en een wit T-shirt graaide in de afvalbak naast de achteringang van de eetgelegenheid. Een magere, bruine hond stak naast hem zijn snuit in de lucht en wachtte geduldig tot zijn baasje iets lekkers vond. Toen hij Julia zag, begon hij te kwispelen en liep naar haar toe. Ze bukte om hem over zijn slordige kop te aaien.

'Hallo, jochie,' zei ze tegen de hond. Daarna kwam ze overeind en liep naar de jongen. 'Je weet toch wat Big Al doet als hij je hier weer betrapt, Danny?'

De jongen draaide zich met een ruk om, zijn ogen groot van schrik. 'O,' zei hij buiten adem. 'Jij bent het.'

Hij was negen jaar, had bruine ogen en warrig haar in de kleur van koffie. Julia had hem vorig jaar voor het eerst gezien toen hij met zijn hond voor het pandjeshuis zat te bedelen.

'Waar is je jas?' vroeg ze.

Danny haalde zijn schouders op. 'Had mijn broer nodig.'

‘Is je vader weer werkeloos?’

Hij knikte. ‘Mama is ziek.’

Julia haalde de ham uit haar zak. ‘Hier, neem dit maar mee. Na mijn dienst probeer ik langs te komen met iets te eten.’

Danny nam het blikje aan, rukte het deksel er onmiddellijk van af, schudde het samengeperste vlees op zijn hand en nam een grote hap. ‘Bedankt.’ Hij brak een stukje af en gaf het aan de hond, die het in één keer doorslikte.

‘Graag gedaan. En nu wegwezen hier.’

Danny grijnsde en rende met de magere hond in zijn kielzog de steeg verder in.

Julia liep de treden naar de achteringang van het restaurant op, klopte aan en deed een stap achteruit. Aan de andere kant van de deur hoorde ze voetstappen op de tegelvloer. Iemand rommelde met de deurknop en de deur zwaaide open. Sheila, een van de andere serveersters.

‘Waar bleef jij?’ fluisterde ze. ‘Je dienst begon al twee uur geleden. Big Al staat op het punt om je te ontslaan!’

Julia fronste. ‘Wat bedoel je? Ik werk op woensdag altijd pas vanaf tien uur.’ Ze liep naar binnen en deed haar jas uit.

‘Het is dinsdag!’ zei Sheila.

‘O, nee!’ Julia hing haar jas aan een haak, pakte een schort uit het mandje naast de koelruimte, trok de lus over haar hoofd en haastte zich de keuken in, terwijl ze de schort achter haar rug vastbond. Sheila liep achter haar aan.

Big Al stapte met een bezweet voorhoofd door de klapdeurtjes tussen de keuken en de eetzaal, zijn vette zout-en-peperkleurige haar piekte in zijn ogen. Zoals zijn naam al aangaf, was hij een grote man, bijna één meter negentig, met brede schouders en zware benen. Maar zijn bijnaam dankte hij vooral aan zijn reusachtige buik die achter een met vetvlekken bezaaide witte schort over zijn broekriem blubberde.

‘Kijk eens wie er vandaag toch nog even langskwam op het werk,’ snauwde hij.

‘Sorry,’ zei Julia. ‘Ik dacht dat het woensdag was.’

‘En ik dacht dat het mijn verjaardag was. Daarom moet ik vandaag tegelijkertijd bedienen en koken.’

‘Het spijt me. Ik heb me vergist. Het zal niet nog eens gebeuren.’

De grote man gromde. ‘Reken maar. Ik hou je loon in tot volgende week. Misschien dat je tegen die tijd weet of je deze baan wilt of niet.’

Julia’s hart sloeg over. ‘Maar ik... Alsjeblieft, Al. Ik heb het geld nodig voor de huur.’

‘Dat had je dan misschien moeten bedenken voordat je te laat kwam. En nu mond dicht en aan het werk.’

Julia klemde haar kaken op elkaar en hij liep door de klapdeurtjes de eetzaal binnen. De bar en vrijwel alle tafeltjes zaten vol. Sheila kwam achter haar uit de keuken met twee borden met eieren en een derde bord met pannenkoekjes in haar ene hand, en een bord met toast in de andere.

‘Kun jij achter de bar, liefje?’ zei ze tegen Julia. ‘Totdat de drukte van het ontbijt voorbij is?’

‘Natuurlijk.’ Julia pakte een notitieblokje en zocht de bar af op nieuwe klanten. Een man in een zwarte jas en met een gleufhoed op zat aan het uiteinde en keek op het menu. Ze liep naar hem toe.

‘Mag ik nog een koffie,’ zei iemand toen ze voorbijliep.

‘Natuurlijk, meneer.’ Ze stopte haar pen en notitieblokje in haar schort, pakte de koffiekan, schonk de man bij en liep door naar de klant met de gleufhoed.

‘Koffie?’ vroeg ze, terwijl ze de witte mok die voor hem stond vast omdraaide.

‘Yep,’ zei de man.

Julia schonk in, zette de koffiekan op de bar en haalde haar pen en boekje weer tevoorschijn.

‘Juffrouw?’ riep iemand vanaf de andere kant van de bar. ‘Waar blijven mijn pannenkoeken?’

Ze glimlachte geforceerd. ‘Ik kom zo bij u.’

Op dat moment begon het belletje boven de ingang te rinkelen

en een man in een krijtstreppak met glanzende schoenen hield de deur open voor een vrouw en een jong meisje in bij elkaar passende blauwe mantels. Het meisje hield de vrouw bij haar hand vast en ze glimlachten beiden, terwijl ze een plaatsje zochten aan een tafel. Julia bleef naar hen kijken. De koude buitenlucht had het puntje van hun vrijwel identieke neuzen en hun ronde appelwangen rood geverfd. Moeder en dochter, constateerde Julia. De moeder deed haar handschoenen uit, glimlachte en reikte over de tafel om het meisje te helpen haar wanten uit te doen. Misschien was het haar verjaardag. Of misschien waren ze een dagje winkelen. Toen de moeder daarna een kus op de vingertjes van het meisje drukte, werden Julia's ogen vochtig. Ze keek naar de man in het krijtstreppak, in de veronderstelling dat hij de vader was. Maar hij stond midden in de eetzaal en keek rond alsof hij iemand zocht. Misschien was hij verdwaald. Hij zag er niet uit alsof hij in deze buurt thuishoorde.

‘Ik wil graag twee spiegeleieren,’ zei de man die voor haar aan de bar zat. ‘Met toast en boter.’

Julia knipperde en keek hem aan alsof ze even niet meer wist waar ze was. Ze schudde haar hoofd om helder te kunnen nadenken. ‘Eh, prima. Sorry. Komt eraan.’

Ze liep naar de keuken om de bestelling door te geven en gaf zichzelf een uitbrander, omdat ze zich had laten afleiden. Ze moest ophouden met dagdromen. Als Big Al haar betrapte terwijl ze in de verte stond te staren, zou hij haar zeker ontslaan. Maar soms kon ze er gewoon niets aan doen. Ze kon niet anders dan kijken naar mensen die duidelijk van elkaar hielden, vooral ouders met hun kinderen. Ze vond het heerlijk om die gezichten te zien oplichten als ze de genegenheid en onvoorwaardelijke liefde van de ander zagen en wisten hoe belangrijk ze voor elkaar waren, zonder ook maar een woord te hoeven zeggen. Ze vroeg zich af hoe dat voelde.

‘Ik heb al tien minuten geleden om ketchup gevraagd,’ zei een vrouw, toen Julia zich langs haar haastte.

Snel greep ze een knijpfles en zette die voor haar neer.

‘Waar blijft mijn rekening?’ vroeg een andere vrouw.

‘Komt eraan.’ Julia drukte op de bel bij het doorgeefluik in de keuken, gaf de order door en vroeg naar de pannenkoeken. Big Al keek haar nors aan, duwde een stapel door het luik en veegde zijn voorhoofd met de rug van zijn hand af. Julia pakte het warme bord op en bracht het naar de klant. Toen ze naar de andere kant van de bar terugliep om de vrouw die daarom gevraagd had haar rekening te geven, stond de man in het krijtstreep pak haar op te wachten. Nadat de rekening was afgeleverd liep ze terug om te vragen wat hij wilde.

‘Kan ik u helpen?’

‘Ik zoek ene Julia Coralline Blackwood,’ zei hij.

Julia’s mond werd droog. Was hij een politiemann? Kwam hij haar arresteren, omdat ze de supermarkt had bestolen? Met haar hart in haar keel glimlachte ze. ‘Die werkt hier vandaag niet. Kan ik een boodschap doorgeven aan haar?’

De man greep naar de binnenzak van zijn colbert, haalde er een foto uit en draaide die naar haar om. Julia voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Haar foto van de middelbare school, uit het jaar dat ze was weggelopen. Hoe kwam hij daaraan? En wat wilde hij?

‘Ik ben privédetective, mevrouw Blackwood. Ik werk voor de advocaat van uw ouders.’ Hij stak zijn hand opnieuw in zijn colbert en haalde een envelop tevoorschijn. ‘Ik ben bijna een jaar naar u op zoek geweest. Dit is voor u.’ Hij gaf haar de envelop. ‘Goedemorgen.’ De man tikte tegen de rand van zijn hoed en verdween weer naar buiten.

Julia staarde met trillende handen naar de envelop. Haar moeder had haar gevonden.

Levend in gevangenschap ontstaat een vriendschap die alles overstijgt

1931

Op een zomeravond mag de tienjarige Lilly Blackwood voor de allereerste keer naar buiten. Haar moeder neemt haar mee naar het circus. Maar wat Lilly niet weet, is dat ze nooit meer thuis zal komen. Ze wordt verkocht aan het circus en leidt vanaf dat moment een reizend bestaan.

Als albino maakt Lilly in eerste instantie deel uit van de rariteitenshow. Maar de bijzondere band die ze ontwikkelt met de olifanten Pepper en JoJo en hun dompteur Cole, zorgt ervoor dat ze uitgroeit tot een van de hoofdattracties van het circus... tot een tragisch voorval alles verandert.

1956

De negentienjarige Julia Blackwood erft het huis van haar ouders, waar ze een ongelukkige jeugd heeft doorgebracht, vol regels en verboden die ze niet begreep. Nu komt ze voor het eerst op de zolder, waar ze mysterieuze foto's aantreft van een albino circusmeisje. Julia gaat op onderzoek uit en ontdekt het duistere geheim dat haar ouders al die jaren voor haar verborgen hebben gehouden.

Ellen Marie Wiseman schrijft indringende historische romans, waarin ze graag een nieuw licht werpt op de geschiedenis. Eerder schreef ze *De pruimenboom*, *Wat ze achterliet* en *De brekerjongens*. Haar boeken zijn in achttien talen vertaald. *Olifantenmeisje* werd door lezerscommunity Goodreads uitgeroepen tot Beste Boek van de Maand.

NUR 302

ISBN 978 90 297 2806 5

9 789029 728065

www.kok.nl

KOK